

Cauza C-324/23 [Myszak]¹**Rezumatul cererii de decizie preliminară întocmit în temeiul articolului 98 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Curții de Justiție****Data depunerii:**

25 mai 2023

Instanța de trimitere:

Sąd Okręgowy w Warszawie (Polonia)

Data deciziei de trimitere:

26 octombrie 2022

Reclamanți:

OF

EI

RI

Pârâtă:

Getin Noble Bank S.A.

Obiectul procedurii principale

Reclamanții, care sunt consumatori, au încheiat un contract de credit ipotecar indexat în CHF (franci elvețieni) cu banca pârâtă, din care însă nu au plătit până în prezent toate ratele convenite. Ei au solicitat să se constate că acest contract conținea clauze abuzive, să se constate nulitatea contractului și să se dispună obligarea băncii la restituirea ratelor plătite.

Împotriva băncii pârâte a fost inițiată o procedură de rezoluție, în urma căreia reclamanții au solicitat constituirea unei măsuri provizorii constând în suspendarea plății ratelor de împrumut ulterioare, care nu ar mai fi putut fi recuperate date fiind rezoluția și falimentul probabil ale băncii pârâte.

¹ Numele prezentei cauze este un nume fictiv. El nu corespunde numelui real al niciuneia dintre părțile la procedură.

Obiectul și temeiul juridic al cererii de decizie preliminară

Conformitatea cu articolul 6 alineatul (1) și cu articolul 7 alineatul (1) din Directiva 93/13/CEE a Consiliului și cu articolul 70 alineatele (1) și (4) din Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului a dispozițiilor de drept național potrivit cărora este interzisă, în ceea ce privește o bancă aflată în restructurare obligatorie, admiterea unei cereri formulate de un consumator de constituire a unei măsuri provizorii (garantarea cererii) care să suspende, pe durata procedurii judiciare, obligația de plată a ratelor de credit în temeiul unui contract de credit susceptibil de a fi declarat nul de către instanță ca urmare a eliminării clauzelor contractuale abuzive din acel contract, numai pentru motivul că banca respectivă este în restructurare obligatorie.

Întrebarea preliminară

Articolul 6 alineatul (1) și articolul 7 alineatul (1) din Directiva 93/13/CEE a Consiliului din 5 aprilie 1993 privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii, citite în lumina principiilor efectivității și proporționalității, precum și articolul 34 alineatul (1) literele (b) și (g) și articolul 70 alineatele (1) și (4) din Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții trebuie interpretate în sensul că se opun unei reglementări naționale în temeiul căreia nu se poate admite o cerere de măsuri provizorii (constituirea unei garanții) formulată de un consumator împotriva unei bănci supuse unei proceduri de rezoluție cu scopul de a obține, pe durata procedurii jurisdicționale, suspendarea obligației de plată a ratelor de capital și a dobânzilor stipulate într-un contract de credit susceptibil să fie declarat nul de către instanță ca urmare a eliminării clauzelor contractuale abuzive din respectivul contract, numai pentru motivul că banca respectivă este supusă unei proceduri de rezoluție?

Dispoziții de drept al Uniunii și jurisprudența Curții invocate

Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, articolul 169 alineatul (1).

Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, articolul 38.

Directiva 93/13/CEE a Consiliului din 5 aprilie 1993 privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii, considerentele (4), (21) și (24), articolul 6 alineatul (1), articolul 7 alineatul (1).

Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții și de modificare a Directivei 82/891/CEE a Consiliului și a Directivelor 2001/24/CE, 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE, 2011/35/UE, 2012/30/UE și 2013/36/UE ale Parlamentului European și ale

Consiliului, precum și a Regulamentelor (UE) nr. 1093/2010 și (UE) nr. 648/2012 ale Parlamentului European și ale Consiliului, considerentele (50) și (130), articolul 34 și articolul 70.

Directiva 93/13/CEE a Consiliului din 5 aprilie 1993 privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii, considerentele: (4), (21) și (24), articolul 6 alineatul (1) și articolul 7 alineatul (1).

Hotărâri ale Curții:

Hotărârea din 21 decembrie 2016, Francisco Gutierrez Naranjo, C-154/15, C-307/15 și C-308/15, ECLI:EU:C:2016:980,

Hotărârea din 14 iunie 2012, Banco Español de Crédito SA, C-618/10, ECLI:EU:C:2012:349,

Hotărârea din 19 iunie 1990, Factortame, C-213/89, EU:C:1990:257,

Hotărârea din 11 ianuarie 2001, Siples, C-226/99, EU:C:2001:14,

Hotărârea din 13 martie 2007, Unibet, C-432/05, ECLI:EU:C:2007:163,

Hotărârea din 10 septembrie 2014, Kušionova, C-34/13, EU:C:2014:2189,

Hotărârea din 14 martie 2013, Aziz, C-415/11, EU:C:2013:164,

Hotărârea din 26 iunie 2019, Kuhar, C-407/18, EU:C:1990:257,

Hotărârea din 5 mai 2022, Banco Santander SA/J.A.C., C-410/20, ECLI:EU:C:2022:351.

Ordonanța din 26 octombrie 2016, Ismael Fernandez Oliva, cauzele conexate C-568/14-C-570/14, EU:C:2016:828.

Concluziile avocatului general Juliane Kokott prezentate la 19 noiembrie 2020, Banco de Portugal, Fondo de Resolución, Novo Banco SA/VR, C 504/19, ECLI:EU:C:2020:943.

Dispoziții naționale invocate

Articolul 385¹ din ustawa z 23 kwietnia 1964 roku Kodeks cywilny (Legea din 23.04.1964 – Codul civil), denumită în continuare „Codul civil”:

„1. Clauzele unui contract încheiat cu un consumator care nu au fost negociate în mod individual nu sunt obligatorii pentru acesta în cazul în care îi stabilesc drepturile și obligațiile într-un mod contrar bunelor moravuri, cu încălcarea gravă a intereselor sale (clauze contractuale ilicite). Această dispoziție nu se

aplică clauzelor care se referă la prestațiile principale ale părților, în special la preț sau la remunerație, atunci când sunt formulate fără echivoc.

2. În cazul în care o clauză contractuală nu este obligatorie pentru consumator în temeiul alineatului 1, celelalte clauze contractuale rămân obligatorii pentru părți.

3. Se consideră că nu au fost negociate în mod individual acele clauze contractuale asupra cărora consumatorul nu a avut o influență efectivă. Prezenta dispoziție se aplică în special în cazul clauzelor contractuale preluate din modelul de contract propuse consumatorului de cealaltă parte din contract.

4. Sarcina probei faptului că o clauză a fost negociată în mod individual revine celui care o invocă.”

Articolul 405 din Codul civil:

„Orice persoană care obține un beneficiu patrimonial fără temei juridic în detrimentul unui terț este obligată să îl restituie în natură, iar dacă acest lucru nu este posibil, să restituie contravaloarea acestuia.”

Articolul 410 din Codul civil:

„1. Dispozițiile articolelor precedente se aplică în special plăților nedatorate.

2. O plată este nedatorată dacă persoana care a efectuat-o nu avea nicio obligație sau nu era obligată față de persoana pentru care a efectuat-o sau dacă temeiul plății a dispărut ori scopul vizat de plată nu a fost atins sau dacă actul juridic care obliga la executarea plății era nul și nu a devenit valid după efectuarea acesteia.”

Articolul 189 din ustawa z 17 listopada 1964 roku Kodeks postępowania cywilnego (Legea din 17 noiembrie 1964 – Codul de procedură civilă), denumită în continuare „Codul de procedură civilă”.

Articolul 730¹ din Codul de procedură civilă:

[„]1. Orice parte sau participant la procedură poate solicita constituirea unei măsuri asigurătorii, în cazul în care justifică cererea și interesul legal de constituire a garanției.

2. Se consideră că există un interes în constituirea unei măsuri asigurătorii atunci când lipsa unei măsuri asigurătorii va împiedica sau va îngreuna în mod serios executarea hotărârii pronunțate în cauza respectivă sau va împiedica sau va îngreuna în mod serios realizarea scopului procedurii în cauză.

2¹ [OMISSIS]. Se consideră că un interes juridic în acordarea de măsuri asigurătorii este probabil atunci când reclamantul care solicită măsura asigurătorie este reclamantul care urmărește o creanță de plată dintr-o tranzacție comercială în sensul ustawa z dnia 8 marca 2013 r. o przeciwdziałaniu

nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (Legea din 8 martie 2013 privind combaterea întârzierilor excesive în tranzacțiile comerciale), în cazul în care valoarea tranzacției nu depășește șaptezeci și cinci de mii de zloți, iar creanța urmărită nu a fost achitată și au trecut cel puțin trei luni de la data expirării termenului de plată a acesteia.

3. La alegerea metodei de constituire a măsurii asigurătorii, instanța ține seama de interesele părților sau ale participanților la procedură, astfel încât să se asigure că titularul dreptului este protejat în mod corespunzător de lege și că debitorul nu este împovărat excesiv.”

Articolul 731 din Codul de procedură civilă,

Articolul 755 din Codul de procedură civilă

[„]1. În cazul în care obiectul măsurii asigurătorii nu este o creanță pecuniară, instanța acordă măsura în modul pe care îl consideră adecvat în funcție de împrejurări, fără a exclude mijloacele prevăzute pentru garantarea creanțelor pecuniare. În special, instanța poate:

- 1) să reglementeze drepturile și obligațiile părților sau ale participanților la procedură pe durata procedurii;*
- 2) să interzică înstrăinarea obiectelor sau a drepturilor care fac obiectul procedurii;*
- 3) să suspende procedura de executare sau alte proceduri care vizează executarea hotărârii; [...].”*

Articolul 146 din ustawa z 28 lutego 2003 r. Prawo upadłościowe (Legea din 28 februarie 2003 privind insolvența,

Articolul 135 din ustawa z 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji (Legea din 10 iunie 2016 privind Fondul de garantare bancară, sistemul de garantare a depozitelor și rezoluție forțată), denumită în continuare „Legea privind Fondul de garantare bancară”, în special alineatul 4:

„4. În timpul perioadei de rezoluție forțată nu sunt permise procedurile de executare silită și de constituire de garanții împotriva entității în curs de rezoluție.”

Prezentare pe scurt a motivelor trimiterii preliminare

- 1 OF, împreună cu părinții săi RI și EI, au încheiat în 2007 cu pârâta Getin Noble Bank SA din Varșovia un contract de credit ipotecar indexat în CHF pentru suma de 185 375,71 zloți polonezi [PLN] (aproximativ 40 000 de euro) pentru o perioadă de 360 de luni. În conformitate cu articolul 9 alineatul 2 din contract,

suma împrumutului la data plății urma să fie convertită în CHF la cursul de cumpărare al băncii. În conformitate cu articolul 10 alineatul 3 din contract, ratele de credit (calculate în CHF) urmau să fie convertite în PLN la cursul de vânzare al băncii de la data plății ratei.

- 2 Împrumutul a fost destinat acoperirii unei părți din prețul de achiziție a unui imobil și acoperirii costurilor asociate cu contractarea împrumutului. Contractul de credit prevedea că respectivul capital al împrumutului va fi convertit în franci elvețieni (CHF) la cursul de cumpărare stabilit de bancă, iar ratele – calculate în franci – vor fi rambursate la un curs de vânzare stabilit tot de bancă. Reclamanții au primit informații privind impactul modificărilor ratei dobânzii și ale cursului de schimb sub forma unui tabel în care se compara nivelul ratelor împrumutului în ipoteza unui quantum al împrumutului majorat cu 20% și în cazul unei creșteri a cursului de schimb cu 9,21% (care corespundea diferenței dintre cel mai mare și cel mai mic curs de schimb din ultimul an).
- 3 La 29 septembrie 2022, Fondul de garantare bancară, acționând în temeiul Legii privind Fondul de garantare bancară, a emis o decizie de inițiere a restructurării obligatorii a băncii pârâte folosind instrumentul instituției-punte. În temeiul acestei decizii, a fost creată o nouă entitate denumită VELO Bank S.A., căreia i-au fost transferate aproape toate drepturile și obligațiile pârâtei Getin Noble Bank S.A., cu excepția însă a drepturilor patrimoniale rezultate din acțiuni reale, judiciare sau din delictе legate de contractele de credit și de împrumut exprimate în franci elvețieni (CHF) sau indexate la cursul de schimb al francului elvețian (CHF), precum și a pretențiilor care decurg din aceste drepturi patrimoniale, inclusiv cele care fac obiectul unor proceduri civile, administrative, indiferent de data la care au fost formulate. Aceasta înseamnă că activele băncii constau în principal în pretenții rezultate din contracte de credit care, la fel ca și contractul reclamanților, conțin clauze contractuale abuzive și, pe termen lung, pot fi, de asemenea, atacate. Această decizie face obiectul unei întrebări preliminare formulate de o altă instanță în cauza C-118/23.
- 4 Potrivit declarațiilor de presă ale Fondului de garantare bancară, în termen de un an va fi depusă o cerere de declarare a insolvenței și de lichidare a băncii pârâte.

Argumentele esențiale ale părților din procedura principală

- 5 Reclamanții (împrumutații) au introdus o acțiune la această instanță și solicită în prezent constatarea nulității contractului respectiv și obligarea la plata sumelor de 48 352,97 PLN și 27 171,82 CHF (care, la cursul de schimb actual, corespund unui procent de aproximativ 95 % din capitalul plătit), împreună cu dobânda legală pentru întârziere și cheltuieli de judecată. Reclamanții au arătat că contractul de credit conținea dispoziții abuzive în ceea ce privește indexarea cuantumului împrumutului într-o monedă străină. Suma solicitată reprezintă suma plăților efectuate de reclamanți, reprezentând o prestație necuvenită primită de

pârât. În subsidiar, reclamanții au solicitat posibilitatea de a continua contractul, după eliminarea clauzelor abuzive din acesta.

- 6 Banca pârâtă solicită respingerea acțiunii și acordarea de cheltuieli de judecată. Pârâta a formulat obiecții formale și a negat că clauzele contractului ar fi fost abuzive. Aceasta a prezentat documente care să confirme legalitatea acestor prevederi. De asemenea, a susținut că banca are dreptul să ceară rambursarea întregului capital plătit și o remunerație pentru utilizarea acestui capital.
- 7 După începerea procedurii de rezoluție, reclamanții au depus o cerere de garantare a cererii de constatare a nulității contractului prin reglementarea drepturilor și obligațiilor părților din proces pe durata procedurii prin:
 - i. a suspenda obligația de a plăti ratele de împrumut în cuantumul și la datele specificate în contract pentru perioada cuprinsă între depunerea cererii și încheierea definitivă a procedurii,
 - ii. a interzice pârâtului să declare rezilierea contractului,
 - iii. a interzice pârâtului să înscrie la Biroul de informații economice informații cu privire la neplata de către reclamanți a ratelor de rambursare a împrumutului de la data constituirii garanției și până la încheierea procedurii.

Prezentare pe scurt a motivelor trimiterii preliminare

- 8 Instanța de trimitere a adresat deja o întrebare preliminară într-o cauză similară privind posibilitatea generală de garantare a creanțelor prin suspendarea executării unui contract de credit, iar argumentele invocate în cauza respectivă rămân valabile (C-287/22). În special, potrivit instanței de trimitere, este admisibilă constituirea unei măsuri asigurătorii constând în suspendarea obligației de plată a ratelor creditului. Diferența esențială a situației de fapt din prezenta cauză constă în anunțarea restructurării obligatorii a băncii pârâte, fapt cu consecințe fundamentale asupra admisibilității inițierii procedurii de garantare și asupra continuării procedurii deja începute.
- 9 Curtea a reiterat necesitatea de a oferi instanțelor naționale posibilitatea să încuviințeze măsuri provizorii pentru a asigura deplina eficacitate a hotărârilor judecătorești referitoare la protecția drepturilor revendicate în temeiul dreptului Uniunii (a se vedea Hotărârea din 19 iunie 1990, Factortame, C-213/89, EU:C:1990:257, punctul 21; Hotărârea din 11 ianuarie 2001, Siples, C-226/99, EU:C:2001:14, punctul 19; Hotărârea din 13 martie 2007, Unibet, C-432/05, punctul 67).
- 10 Instanța de trimitere pornește de la premisa că efectul includerii într-un contract a unor clauze contractuale ilicite care impun consumatorului un risc de schimb valutar și care trimit la cursul de schimb stabilit de bancă este acela că întregul contract nu mai poate continua să fie valabil după eliminarea acestor clauze

abuzive, ceea ce echivalează cu nulitatea acestuia în temeiul dreptului național (articolul 385¹ din Codul civil). În consecință, fiecare parte la un contract considerat nul va avea dreptul de a solicita celeilalte părți rambursarea prestației executate (articolul 410 din Codul civil), acoperirea acestor creanțe fiind posibilă și prin compensare.

- 11 Articolul 385¹ din Codul civil reprezintă transpunerea Directivei 93/13 în legislația poloneză. Prin urmare, această dispoziție ar trebui interpretată într-un mod care să asigure îndeplinirea efectivă în cel mai mare grad posibil a obiectivelor acestei directive. Astfel cum a arătat deja Curtea, articolul 6 alineatul (1) din Directiva 93/13 trebuie interpretat în sensul că este necesar să se considere, în principiu, că o clauză contractuală declarată abuzivă nu a existat niciodată, astfel încât aceasta nu poate avea efect în ceea ce privește consumatorul. Prin urmare, constatarea pe cale judecătorească a caracterului abuziv al unei astfel de clauze trebuie, în principiu, să aibă drept consecință restabilirea în drept și în fapt a situației în care s- ar găsi consumatorul în lipsa clauzei respective. Obligația instanței naționale de a înlătura o clauză contractuală abuzivă care impune plata unor sume care se dovedesc a fi nedatorate determină, în principiu, un efect restitutoriu corespunzător în privința aceluiași sume (a se vedea Hotărârea din 21 decembrie 2016, Francisco Gutierrez Naranjo, C-154/15, C-307/15 și C-308/15, ECLI:EU:C:2016:980, punctele 61 și 62).
- 12 În cazul în care eliminarea clauzelor contractuale abuzive implică declararea nulității contractului de credit, efectul restitutoriu este acela al apariției unei creanțe împotriva băncii pentru rambursarea sumelor plătite în temeiul contractului de credit. Astfel, consumatorul devine creditor al băncii și poate să își valorifice creanța prin executare silită (după obținerea unei hotărâri judecătorești) sau prin compensare cu creanța băncii privind rambursarea capitalului plătit. Declararea restructurării obligatorii exclude posibilitatea executării silite împotriva băncii, astfel încât singura metodă eficientă de obținere a efectului restitutoriu rămâne compensarea. Cu toate acestea, în cazul în care consumatorul a plătit băncii mai mult decât capitalul plătit, acesta nu mai are această posibilitate în ceea ce privește suma plătită în plus.
- 13 Potrivit instanței de trimitere, durata contractului de credit și specificitatea situației de după constatarea nulității unui astfel de contract generează îndoieli cu privire la corelarea dintre Directiva 93/13 și Directiva 2014/59. Directiva 2014/59 nu prevede drepturi speciale pentru consumatori, astfel încât ar trebui să se considere că, într-o situație de restructurare obligatorie, ar fi permisă limitarea drepturilor consumatorilor în calitate de creditori ai băncii. Principiul Directivei 2014/59 constă în aceea că creditorii nu trebuie să fie dezavantajați în raport cu procedurile obișnuite de insolvență, iar creditorii din aceeași categorie trebuie să aibă un tratament egal. Prin urmare, privarea consumatorului de o posibilitate efectivă de a solicita rambursarea prestațiilor achitate peste valoarea capitalului plătit – deși prejudiciabilă pentru consumator – pare să corespundă obiectivelor Directivei 2014/59, deoarece consumatorii sunt tratați în mod egal cu ceilalți creditori în această privință.

- 14 Totuși, valoarea obligațiilor băncii față de alți creditori este limitată de data la care este inițiată restructurarea obligatorie. După această dată, valoarea creanțelor față de bancă (de exemplu, cele care rezultă din obligațiuni care au fost anulate) nu va mai crește, astfel încât efectele negative ale restructurării (pierderi) legate de posibilitatea redusă de achitare sau chiar de ștergerea pasivului nu vor mai crește. În același timp, un consumator care efectuează prestații către bancă după anunțarea restructurării, în baza unui contract care conține clauze abuzive, își majorează valoarea prejudiciului, deoarece nu va mai putea recupera prestațiile efectuate. Posibilitatea de compensare este limitată la cuantumul creanțelor băncii și, în cadrul procedurii de insolvență anticipate, va fi limitată de cerințe formale suplimentare. Prin urmare, consumatorul va fi dezavantajat în comparație cu alți creditori.
- 15 În opinia instanței de trimitere, interpretarea dispozițiilor menționate ale Directivei 93/13 și ale Directivei 2014/59 în sensul interzicerii suspendării executării unui contract de credit în ceea ce privește un consumator printr-o hotărâre judecătorească în acest sens ar fi contrară principiului efectivității. În acest caz, consumatorul nu numai că ar fi privat de posibilitatea de a se elibera efectiv de un contract care conține clauze abuzive, dar ar fi obligat să execute un astfel de contract în absența posibilității unui efect restitutiv ulterior. În acest caz, Directiva 93/13 nu ar avea niciun efect de descurajare, deoarece contractele care conțin clauze abuzive ar continua să fie executate, generând veniturile preconizate pentru comerciant. Într-o astfel de situație, inițierea restructurării de către o autoritate de stat care acționează în temeiul dreptului european ar determina consumatorii să renunțe la revendicarea drepturilor lor, care sunt protejate în special, printre altele, de articolul 38 din Carta drepturilor fundamentale.
- 16 Cu toate acestea, dispozițiile corespunzătoare din legislația națională sunt interpretate de instanțe în sensul excluderii posibilității de a iniția o procedură de protecție împotriva unei bănci aflate în restructurare obligatorie. O astfel de interpretare ignoră complet dispozițiile Directivei 93/13 și privează consumatorul de drepturile sale în temeiul acestei directive. În consecință, instanțele refuză să acorde consumatorilor posibilitatea de a adopta măsuri asigurătorii.
- 17 În opinia instanței de trimitere, aceste dispoziții de drept național constituie o transpunere incorectă a articolului 70 alineatele (1) și (4) din Directiva 2014/59/UE, întrucât această dispoziție impune statelor membre obligația de a se asigura că autoritatea de rezoluție (în speță, Fondul de garantare bancară) are doar competența de a impune limitări creditorilor garantați ai unei instituții aflate în rezoluție în ceea ce privește executarea garanțiilor reale deținute în legătură cu activele respectivei instituții și doar de la data publicării avizului de limitare în statul membru în care este stabilită instituția respectivă.
- 18 Pe de altă parte, articolul 135 alineatele 1 și 4 din Legea privind Fondul de garantare bancară menționat ignoră complet condițiile prealabile prevăzute la articolul 70 alineatele (1) și (4) din Directiva 2014/59. Astfel, în esență, a avut loc o transpunere extinsă a Directivei 2014/59 în ordinea juridică națională, în urma

căreia este interzisă inițierea oricăror proceduri de protecție împotriva unei entități în curs de restructurare, ceea ce încalcă, de asemenea, drepturile consumatorilor în temeiul Directivei 93/13.

- 19 Sub rezerva viitoarei decizii a Curții în cauza C-287/22, instanța de trimitere consideră că constituirea unei măsuri asigurătorii constând în suspendarea obligației de plată a ratelor de împrumut în temeiul contractului care face obiectul procedurii principale ar fi admisibilă, de asemenea, în cadrul procedurii de insolvență. Măsura asigurătorie se referă la o pretenție nepecuniară pentru constatarea nulității contractului, iar o astfel de creanță nu are un efect patrimonial direct asupra celui aflat în insolvență. O astfel de măsură asigurătorie nu constituie o garanție asupra activelor celui aflat în insolvență în sensul articolului 146 alineatul 3 din Legea privind insolvența. În schimb, consecințele patrimoniale pentru cel aflat în insolvență decurg din pretențiile bănești privind restituirea prestației necuvenite ca efect restititiv care rezultă din aplicarea Directivei 93/13 și a dispozițiilor de punere în aplicare, de exemplu articolul 385¹ alineatul 1 din Codul civil. Prin urmare, nu se poate constitui o măsură asigurătorie pentru această din urmă pretenție.
- 20 Dacă o măsură asigurătorie pentru o pretenție precum cea din procedura principală ar fi admisibilă în cadrul unei proceduri de insolvență, interpretarea articolului 135 alineatele 1 și 4 din Legea privind Fondul de garantare bancară care refuză o astfel de măsură asigurătorie pentru o astfel de pretenție ar dezavantaja creditorul consumator în raport cu procedura de insolvență. Astfel, adoptarea unei astfel de interpretări ar fi contrară articolului 34 alineatul (1) litera (g) din Directiva 2014/59.
- 21 În opinia instanței de trimitere, articolul 6 alineatul (1) și articolul 7 alineatul (1) din Directiva 93/13, în lumina principiului efectivității, impun, chiar și în cazul în care a fost inițiată restructurarea obligatorie, ca, în cazul în care un consumator a introdus o acțiune împotriva unui profesionist (o bancă) în vederea constatării caracterului abuziv al clauzelor cuprinse într-un contract de credit și, în consecință, în vederea constatării nulității contractului și a obținerii unei restituiri a sumelor plătite de consumator în temeiul contractului nul (restituire), instanța națională să poată suspenda executarea unui astfel de contract de credit. O astfel de măsură asigurătorie nu reprezintă un tratament preferențial în raport cu alți creditori, deoarece nu se referă la pretențiile de restituire a prestațiilor deja efectuate în favoarea băncii.
- 22 Cu toate acestea, trebuie să se țină seama de faptul că banca pârâtă are dreptul de a solicita rambursarea capitalului plătit, care este un element de activ principal în situația în care a fost inițiată restructurarea obligatorie. Suspendarea efectuării prestațiilor înainte de acoperirea cuantumului creanței băncii pare a fi contrară scopului acestei restructurări, deoarece restricționează sau încetinește procesul de recuperare a fondurilor care, până la urmă, folosesc și la acoperirea creanțelor altor creditori. În plus, nu este încă exclus ca, pe lângă pretenția de rambursare a

capitalului plătit, banca să poată avea și alte pretenții, asemenea celor ce fac obiectul întrebărilor preliminare în cauzele C-520/21 și C-756/22.

- 23 Având în vedere cele de mai sus, instanța de trimitere propune ca răspunsul la întrebarea astfel formulată să fie dat în sensul că dispozițiile menționate, în lumina principiilor efectivității și proporționalității, trebuie interpretate în sensul că se opun unei legislații și unei jurisprudențe naționale care nu permit admiterea unei cereri de măsuri asigurătorii prin suspendarea executării unui contract de credit precum cel care face obiectul procedurii principale, deși banca a fost plasată în procedură de rezoluție, în cazul în care consumatorul a efectuat deja prestațiile datorate băncii, ceea ce este de competența instanței de trimitere să verifice.

DOCUMENT DELIBERU